

sammen med V, K og CD kun lavede det nationale kompromis med de fire danske forbehold for at få lusket den Maastrichttraktat igennem, som den danske befolkning stemte nej til i juni 1992. Siden de fik et ja i anden omgang til Maastrichttraktaten, har regeringen i fuld overensstemmelse med unionstilhængerne i oppositionen ført en politik, der direkte underminerer den danske undtagelse:

For det første fører regeringen en politik, som om vi var med i ØMU'en. Det betyder, at den danske krone slavisk følger euroen i op- og nedture på valutamarkedet helt uafhængigt af den danske økonomis situation. Det betød, at den danske krone i løbet af 1997-98 blev opskrevet med ca. 5 pct. Det var ensbetydende med en opskrivning af kronen, som svækkede danske virksomheders konkurrencedygtighed. I løbet af 1999 blev denne situation vendt til, at kronen er blevet nedskrevet, fordi euroen har taget et styrt-dyk i forhold til dollaren. Den danske krone ryger op og ned i forhold til de valutaer, som er uden for euroland, helt uafhængig af den danske økonomis egen styrke og tilstand.

For det andet har regeringen accepteret konvergenskriterierne og vækst- og stabilitetspagten, der ledsager ØMU'en. Vækst- og stabilitetspagten giver EU mulighed for at indføre sanktioner over for et euroland, som ikke overholder konvergenskriterierne (se ovenfor).

For det tredje har regeringen indgået en aftale om det snævrere mulige udsvingsbånd mellem den nye euro og den danske krone. Dette udsvingsbånd er på 2,25 pct., som kronen må svinge op eller ned i forhold til euroen, før der skal gribes ind. Regeringen havde mulighed for at indgå en aftale om et udsvingsbånd på 15 pct., som ville give regeringen et større økonomisk råderum i valuta-politikken. Men økonomiministeren og finansministeren valgte det snævre udsvingsbånd, fordi de egentlig helst ville have været fuldt med i euroen. Regeringen har valgt at slavebinde os til euroen.

Regeringen har i sin aftale med ECB accepteret, at det først og fremmest påhviler den danske Nationalbank at skride ind over for spekulation imod den danske krone. Kun i sidste ende vil ECB være den danske Nationalbank behjælpelig. Og ECB vil kun støtte den danske krone, hvis vi fører en politik, som er i overensstemmelse med ECB's økonomisk stramme kurs. Derfor er det afgørende, at valutaudsvingsaftalen mellem re-

geringen og ECB opsiges. Men hvis vi først kommer med i euroen, så hænger vi på den.

Hvis Danmark går med i ØMU'en, vil det blive umuligt for den danske befolkning at stemme sig til en anden økonomisk politik i Danmark, hvis den nye regerings økonomiske linje ikke passer ind i ECB's beslutninger.

Enhedslisten har ingen illusioner om, at de socialistiske og socialdemokratiske regeringer og partier vil ændre på Unionen med deres snak om »et socialdemokratisk EU«. Unionens regeringer og partier – inklusive de socialdemokratiske – har accepteret Maastrichttraktaten og de efterfølgende beslutninger som f.eks. vækst- og stabilitetspagten. De har accepteret, at prisstabilitet er det vigtigste for ECB.

Hvis de vil have en anden økonomisk politik, er de nødt til at tage et opgør med Unionstraktaten. De skal slet og ret foreslå en anden traktat med en helt anden social og økonomisk målsætning. Det er der ingen tegn på at de vil. Når den danske regering så brændende ønsker et opgør med det danske forbehold, så er det, fordi Ny-rup-regeringen står for en højredrejet socialdemokratisk politik, som accepterer ØMU'ens præmisser.

Et fjerde mindretal (Klaus Hækkerup (S)) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union trådte i kraft den 1. januar 1999 med fastlåsning af valutakurserne mellem de deltagende landes valutaer, og fra den 1. januar 2002 erstattes de nationale mønter og sedler med de fælles mønter og sedler, cent og euro.

Danmark skal ved folkeafstemningen den 28. september 2000 tage stilling til, om vi vil tilslutte os ØMU'ens tredje fase og erstatte kroner og ører med euro og cent.

Der er stadig stor usikkerhed om, hvordan ØMU'en kommer til fungere, og hvordan det vil blive sikret, at de enkelte medlemslande overholder kravene om budgetunderskud på de offentlige finanser.

Den bedste politik for Danmark vil derfor være at stå uden for ØMU'en i en årrække. Herved vil danskerne få et bedre grundlag for at tage stilling til ØMU'ens politiske og økonomiske konsekvenser.

Usikkerheden knytter sig især til følgende spørgsmål: a) Vil Sverige og England tilslutte sig euroen – og i givet fald hvornår? Og skal vi